

Eilandjes van hoop

EILANDJES VAN HOOP

Lucia van Rijn

Auteur: Lucia van Rijn
Ontwerp en foto omslag: Theo van Rijn
ISBN: 9789464185973
Druk: eerste druk
Copyright: 2021 Lucia van Rijn

Dit boek is opgedragen aan alle slachtoffers van
jeugdhulpverlening.

VOORWOORD

Op 2 juli 1992 werden onze twee zoontjes, een van vijf jaar en de ander van acht, met geweld uit ons huis gehaald en in een instelling geplaatst.

We stonden erbij en keken ernaar, niet in staat om deze vloedgolf van haat tegen te houden. Natuurlijk hadden we het onheil wel aan zien komen, maar wat we ook deden en wat we ook zeiden, het had allemaal geen nut. Integendeel, de haat van onze omgeving werd er alleen maar groter door. Er restte ons niets anders meer dan op ons geloof in Christus te gaan staan.

Na 2 juli hebben we van alles geprobeerd om onze kinderen snel weer terug te krijgen, echter opnieuw zonder resultaat. We waren gedwongen machteloos toe te zien hoe ze vermagerden en aftakelden. Het verdriet dat hun leed bij ons veroorzaakte, was ondragelijk. Waarom, waarom moesten twee jonge, onschuldige kinderen zo lijden?

Er kwam van niemand steun, niet van de familie, niet van de kerk, niet van de buurt; geen dokter, geen advocaat, geen rechter die zijn handen aan onze zaak wilde branden. Het gevecht dat mijn man en ik om onze kinderen gevoerd hebben, was een heel eenzaam gevecht. De enigen die aan onze zijde stonden, waren Christus en God de Vader. Het is dankzij hen dat wij nu nog leven, ook al zijn wij dan als gezin voor ons leven getekend.

We leven in een wereld die bol staat van onrecht. De hoop dat er ooit een nieuwe wereld zal komen waar geen onrecht en geen haat meer zullen zijn, kan ik niet opgeven. Zonder Christus zal dat echter niet lukken; alleen hij is in staat om alles nieuw te maken en al onze tranen van onze ogen te wissen.

NB. Omwille van de privacy zijn alle namen in dit boek gefingeerd, ook van de instellingen. De bijlage is geschreven door onze jongste zoon in het kader van onderzoek naar misstanden in de jeugdzorg door de Commissie Onderzoek naar Geweld in de Jeugdzorg, 1945 tot en met 2019 (Commissie De Winter).

Met dank aan mijn man voor zijn assistentie bij de redactie van dit boek.

Lucia van Rijn, 7 februari 2021.

PROLOOG

(zondag, 12 juli 1992)

Jesse en Luuk,

Jullie zijn niet meer bij ons. Op 2 juli heeft de politie jullie met geweld van ons afgepakt. De voordeurruit werd ingeslagen en daarna ging het allemaal zo snel.

Die ochtend heb ik, voordat dit alles gebeurde, nog met jou gespeeld, Luuk. We zaten op het bed samen en jij had je knuffeldier gepakt en die op het bed gezet. We speelden een heel verhaal, over Brullie de leeuw, vader konijn en kindje konijn en ik heb ook het kikkerliedje voor je gezongen. ‘Het kindje konijn moet nog dicht bij vader konijn blijven, daar is het veilig,’ zei ik tegen je. Maar je pakte het kindje konijn, zette dat naast je neer en zei: ‘Kindje konijn is nog maar klein, maar ik ben al groot!’

En jij Jesse, jij hebt die ochtend met papa gepraat over Zuid-Limburg, zee en schelpen. Papa heeft daarna de doos met bijzondere stenen van de zolder gehaald om die aan jou te laten zien. Het was allemaal heel vredig, totdat de politie een inval in ons huis deed. Het leek op de inval in het Achterhuis van Anne Frank, waar papa en ik op 8 juli naar toe zijn geweest. Daar hebben we samen in de kamer van Anne een poosje gestaan, ons één voelend met haar omdat ze hetzelfde meegemaakt heeft. Alleen wij werden niet door de politie meegenomen, wij zijn hier nog. En waar zijn jullie?

We weten het niet, alhoewel de politie een brief met het adres had achtergelaten, maar papa heeft die brief meteen verbrand. Is dat slecht van ons? Als we wilden, zouden we te weten kunnen komen waar jullie zijn en jullie misschien op gaan zoeken. Maar we doen het niet, want we zijn bang dat dit het lijden voor jullie en voor ons alleen maar zwaarder zou maken.

Ik ben blij dat papa die brief verbrand heeft, want ik zou anders die verleiding van jullie op te zoeken, niet goed kunnen weerstaan.

Waarom, waarom moest dit alles gebeuren? Heeft God ons verlaten? Nooit in mijn leven heb ik zo'n verdriet gehad als nu. Toch zegt Jezus 'zalig zij die nú verdriet hebben, want zij zullen het koninkrijk van God zien', en dat is toch een troost. Want ik weet heel goed dat we niet alleen voor dit leven op aarde leven, maar dat er nog een ander leven is en dat weten jullie ook. Dat hebben we jullie heel vaak gezegd. Als wij sterven, zal Jezus ons levend maken; geloven jullie dat ook nu nog?